N°. 57. A°. 1833.

DONDERDAG DEN 18den JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 13 April.

Voor eenigen tijd heeft men gezegd, dat er eene belangrijke verandering in de vergadering van den Bondsdag zou plaats grijpen, hierin bestaande, dat het voorzitterschap, hetwelk volgens de statuten van de vereeniging der Duitsche vorsten uitsluitend aan Oostenrijk was opgedragen, als eene historische herinnering aan de voormalige oppermagt van het Duitsche keizerschap, voortaan afwisselend van Oostenrijk op Pruissen en omgekeerd zou overgaan. Een der geachtste Duitsche bladen verklaart dit berigt voor verzonnen en stelt het op rekening van de partij, die gezegd wordt tweedragt onder de leden dezer vereeniging te willen zaaijen, en deze uitvinding verbreid te hebben met oogmerk om de monarchay van Pruissen in een hatelijk daglicht te plaatsen, als of het een meesterschap over andere staten zou zoeken en veel sterker naar een overwegenden invloed zou trachten dan Oostenrijk, waarvan men de gematigdheid alleen uit partijzucht boven die van Pruissen verheft. De schrijver van dit artikel verzekert, dat deze en dergelijke pogingen minder dan ooit het ware tijdpunt treffen, om op gelukkige uitkomsten te kunnen rekenen.

In een brief uit Konstantinopel, van het begin van de maand April, meldt men het volgende:

» Het ziet er hier ongelooflijk verward uit; niemand weet meer waaraan hij is; het toeval alleen regeert. De tusschen Frankrijk en Rusland heerschende ijverzucht zal de Porte misschien het leven kosten. Men staat in twijfel of, even gelijk in zeker blijspel gezegd wordt, de ziekte *mourra de la maladie ou des médecins qui ont voula le secourir;* de artsen althans hebben ijverig het hunne gedaan. *Ibrahim*-Pacha gedraagt zich stiptelijk naar de orders van zijnen vader; hij heeft zijne armee verzameld, en maakt toebereidselen om onverwijld voorwaarts te rukken. Den Sultan blijft, buiten de Russische hulp, geen ander redmiddel over den afstand van den troon te doen. Hij heeft bij den Russische Ambassadeur herhaaldelijk op spoedigen en krachtdadigen bijstand aangedrongen, en uit het Russische gezantschaps-hôtel zijn veldjagers naar Odessa en Sillistria gezonden, om de ter beschikking der Porte gestelde troepen ten spoedigste te doen oprukken. Maar de tijd dringt, en men durft naauwelijks hoopen, dat de Russische troepen spoedig genoeg in genoegzamen getale zullen aankomen, om de geregelde en talrijke armee van *Ibrahim* het hoofd te bieden. Uit dien hoofde heeft de Sultan ook weder de bemiddeling van den Franschen gezant ingeroepen, opdat *Ibrahim* moge blijven staan en vredesonderhandelingen aangaan. Men belooft zich van dezen stap niet veel. Vooreerst is de Heer *Varennes*, die, als Fransche commissaris, mede naar *Ibrahim's* hoofdkwartier vertrokken is, geen groote vriend van de Porte, en ten anderen zal *Ibrahims*, na het mislukken der pogingen van den Admiraal Roussin te Alexandria, niet veel acht op de voorstellingen van dezen commissaris slaan. Hij zal waarschijnlijk geen tijd met onderhandelingen willen verliezen, daar er hem veel moet aan gelegen zijn, om de hoofdstad te bereiken voor dat de Russische troepen aangekomen zijn. Onbepaald schijnt de Porte ook niet te willen voldoen, aan de vorderingen van den Pacha van Egijpte, die, volgens deszelfs laatste verklaringen in den afstand van gansch Sijrie en Caramanie en in de vergoeding aller oorlogskosten bestaan. De Engelsche zaakgelastigde houdt zich bijna geheel op den achtergrond, en speelt de rol van eenen waarnemer. Overigens zegt men, dat hij met het gedrag van den Franschen gezant niet volkomen instemt, maar integendeel deszelfs voorbarige handelwijs onverholen afkeurt. Want niet ten onregte treft dezen gezant het verwijt, dat hij het wel voornamelijk is die aan de Porte hare tegenwoordige verlegenheid berokkend heeft. Had hij niet met zoo veel vertrouwen in den overwegenden invloed zijner regering op *Mehemed-Ali*, eene overeenkomst tusschen dezen en de Porte opgesteld en gewaarborgd. Nu is het anders en de Porte, van alle zijden in het naauw gebragt, moet haar lot afwachten en zich daaraan onderwerpen.

GROOT-BRITTANNIEN.

LONDEN, den 22 Mei.

Gisteren avond heeft de Kanselier van den Exchequer het budget aan het Huis der Gemeenten voorgelegd. Hij begon met te verhalen wat de tegenwoordige ministers gedaan hadden in het stuk van bezuinigingen, ten einde te voldoen aan de verpligting, die zij op zich genomen hadden toen zij aan het bestuur kwamen, en zeide, dat zij 1387 posten hadden afgeschaft, wier gezamenlijk inkomen 231,400 ponden sterl. beliep, en waardoor, na aftrek van de vergoedingen of pensioenen, eene uitgave van 193,000 ponden werd bespaard. Daarenboven was op de traktementen der leden van de diplomatie 91,000 ponden gekort; nog waren er 560 personen, die op de lijst der halve soldijen stonden, in active dienst overgeplaatst, waarmede ook eene aanzienlijke som was uitgewonnen. Voorts verklaarde hij, dat op de dienst van het afgeloopen jaar een batig slot van 1,487,143 ponden was, dat het te kort van het jaar te voren dekte, en nog 235,000 ponden beschikbaar liet, welke voordeelige balans niet te danken was aan het vermeerderen der inkomsten, maar aan het verminderen der uitgaven, daar deze 2,492,980 ponden minder hadden bedragen dan het vorig jaar. De staat der geldmiddelen was zoodanig, dat men op een overschot van 1,571,909 ponden rekenen kon, hetwelk den Minister toeliet, volgens zijn gelief koosd plan, eenige belastingen te verminderen. Op den impost van het mout en op het zegelregt der dagbladen kon hij geene vermindering voorstellen, doch hij wilde het geheele regt op de tigchels afschaffen, dat 47,000 ponden opleverde; het regt op de advertentien minder stellen, en wel op eene som van 75,000 pond; het regt op de vreemde zee-assurantien bijna op de helft reduceren; eene vermindering op de assessed-taxes van 240,000 ponden invoeren, het regt in 1831 op ruw katoen gelegd intrekken, en de belasting op de zeep voor de helft afschaffen. Nadat de minister deze zijne financiele plannen breedvoerig had toegelicht, ontstond er eene discussie, waarin sommige leden niet ontveinsden, dat het wenschelijk ware en de natie genoegen zou doen, dat eene meer stellige en algemeene vermindering der huis-tax en belasting op de vensters zou plaats grijpen; ondertusschen scheen het Huis vrij tevreden over de voordragt van den Minister.

De strijd, die thans in dit land bestaat, is tusschen armoede en gegoedheid; de aard van dien strijd is door de parlementshervorming niet veranderd, hoezeer deze de eindelijke ontwikkeling daarvan heeft vetraagd. Het volk wil thans wachten en geduldig den zwaren last nog langer dragen, in het vooruitzigt, dat het hervormde Huis der Gemeenten, waarop het steeds zijne hoop blijft vestigen, middelen zal daarstellen om den last, die op alle klassen der gemeenten drukt, te verligten; maar het volk zal zich met geene schaduw van hervorming vergenoegen. Kennis en armoede kunnen niet gepaard gaan. Wanneer eene natie te veel kunde verkrijgt en te weinig voedsel heeft, is er niet veel doorzigt noodig om de gevolgen hiervan te berekenen.

Een ministerie, dat de beste voornemens koestert, en een parlement, dat de ernstigste pogingen in werk stelt om het lot van het volk te verbeteren, moeten *inpopulair* zijn, omdat zij beide den volkswil moeten weerstand bieden; maar daartoe moet de regering de noodige kracht hebben, terwijl de vreemde invloed van alle partijen in den staat gevorderd wordt om de dolle en onbesuisde drift naar verandering, die van buiten 's lands komt, tegen te houden en te regelen; en verkeerd zou het wezen, bijaldien het bestuur van meening kon zijn, dat *theoretische* veranderingen een volk zouden vergenoegen, dat besloten heeft praktikale verbeteringen in zijn maatschappelijk bestaan te verkrijgen.

De zucht om de eenvormigheid van regering in Duitschland, waarnaar men sints geruimen tijd bijna in alle rijken had gestreefd, als den best geoordeelden grondslag van nationaliteit en sterkte, weder te splitsen, heeft zich op nieuw in het koningrijk van Napels en Sicilie geopenbaard. Men herinnert zich hoe Monarchie, tien jagen geleden, met het carbonarismus te worstelen had, en de generaal Pepé zijne pogingen om eene nieuwe constitutie in te voeren, waarbij de scheiding van Napels en Sicilie onvermijdelijk was, met den dood moest bekoopen. Thans is in die landen eene dusdoende administrative scheiding tot rijpheid gebragt, die ligtelijk groote veranderingen in den politieken toestand van dat Rijk kan ten gevolge hebben. Men beschouwt dit als zeer voordeelig voor Sicilie, hetwelk men als de lijdende partij van de vereeniging onder dezelfde heerschappij met Napels voorstelt. — Eenige koopmanshuizen op Sicilië hebben het voornemen eene maatschappij op te rigten, om nieuwe handelsbetrekkingen met het Oosten en met Griekenland aan te gaan.

Uit Spanje ontvangen berigten hebben een gerucht doen ontstaan, van eenen zoo gelukkig geslaagden uitval van Don *Pedro* uit Oporto, dat zulks hem den weg naar Lissabon gebaand heeft, en hij op die stad in aantogt zoude zijn. Er wordt echter geen voldoend geloof aan dit gerucht geslagen.

MENGELINGEN.

FRANSCHE EN ENGELSCHE VOLKSMENIGTE.

Wanneer een paketboot te *Margate* aan wal komt, is doorgaans de toeloop van volk aan de haven verbazend; maar hoe verschillend in het oppervlakkig voorkomen van hetgeen wij te *Dieppe* waarnamen! In de Engelsche haven vindt de aankomende reiziger bijeen, om hem te ontvangen, gezette koopmansgezigten, houdingen, die eene bepaalde, onbekommerde leefwijze aanduiden, niet gekenmerkt door drift of onrust, en eene soort van trage onafhankelijkheid van manieren, die door zoodanigen, welke geene goede kennis van de fijnere trekken des karakters bezitten, gevaar loopt voor trotschheid gehouden te worden. Bij de Fransche volksmenigte, integendeel, is overal levendigheid zigtbaar; de soldaten zijn levendig assurant, de dames levendig bekoorlijk, de deurwachters en logementhoudes levendig dringend, het gemeene volk levendig nieuwsgierig en gedienstig. Een knaap, met eene smerige nachtmuts op zijn hoofd, en stekende in een haveloos wambuis, zeide: » Gun mij de eer om den kleinen *Milord* op den trap te helpen," en op het eigen oogenblik pakte hij een klein jongsken, dat bevende aan zijn moeders hand op het dek stond, en bragt het aan wal. Hijzelf en drie van zijns gelijken volgden het gezelschap tot in het logement, en bleven pal staan in het vertrek, daar men zich nedergezet had. Een Engelsch Heer, niet regt wetende, hoe hij het met deze beleefde borsten zou maken, en begrijpende, dat hij hen veilig met dezelfde munt kon betalen, sprak hen aan op zekeren onderdanigen toon, waarmede hij bedoelde, de Franschen in hun eigen land op zijde te streven, vragende: wat hij en zijn gezelschap hun schuldig was voor de eer van het tegenwoordig bezoek? De man, die voor allen het woord voerde, antwoordde: dat de Heeren, wijzende op de drie, die achter hem stonden en zichzelven, zich zeer gelukkig rekenden, om de goede Engelschen bij hunne landing te hebben mogen te hulp komen, en dat zij nu ootmoedig verzochten om de eer der belooning van hunne diensten. » Maar waarom toch," hernam de Engelschman, » volgdet gij ons den geheelen weg tot » hiertoe? waarom vroegt gij niet bij het » zelve uwe belooning?" — » Het zou » ten uiterste onbescheiden geweest zijn » voorname drommels zoo als wij, om op » de openbare straat ons aan Uweledeler » opmerkzaamheid op te dringen," was het snedig antwoord, dat met schik niet wel anders kon beantwoord worden, dan door een geschenk van eenige franken.

BERIGT WEGENS EEN STEENETER.

Men kan niet ontkennen, dat het berigt wegens dezen steenëter wat zonderling luidt, en misschien door sommige lezers niet geredelijk voor echt zal aangenomen worden.

De eetlust der menschen leidt niet zelden tot het gebruik van zonderling, en somtijds tot dat van geheel tegennatuurlijk voedzel. Zekere KOLNICKER, te *Fleveld* stierf, zou, naar het verhaal, reeds in zijn derde jaar steenen gegeten hebben; ook zijne ouderen en grootouderen zouden steenëters geweest zijn. Zijne huisvrouw heeft voor het geregt der plaats verklaard, steenen door zijne spijs gemengd te hebben, dewijl hij anders niet te verzadigen was. Ook droeg hij altijd eene zekere hoeveelheid steenen bij zich; eens naar *Holland* zullende reizen, en gehoord hebbende dat aldaar weinig steenen gevonden wierden, nam hij er eenige *centners* (honderd ponden) op zijne reis mede. Hij was steeds hongerig, (en hoe kan het bij eenen steenëter anders zijn!) waarom hij gewoon was den geheelen nacht door te eeten. De groote tusschenruimte, van de volkomenste verzadiging tot den honger, was bij hem anderhalf uur.

KOLNICKER was in zijne jeugd soldaat geweest, en wierd bij inkwartiering, van wegen zijne vraatzucht, voor acht man gerekend. Eens reddeden hem de steenen die hij gegeten had, zijn leven. Bij zekeren slag bekwam hij een schot tegen den onderbuik; en daar deze vol steenen zat, zoo schampte de kogel af, en hij werd alleen aan de huid gewond. Uithoofde van zijn onophoudelijken honger was hij genoodzaakt overal, de kerk en de biegstoel niet uitgezonderd, uit zijn zak steenen te eten. Na zijnen dood vond men in zijne maag en darmen eene groote hoeveelheid metaal, vleesch, nevens een pond en zes drachma steen.

ZONDERLINGE WRAAK.

Lady T......... had menigmaal van Dr. JOHNSON gehoord. Zij wenschte hem persoonlijk te leeren kennen; en hij liet zich eindelijk door eenen vriend overreden, dat deze hem bij de Lady zou inleiden. Zijn uiterlijk voorkomen en omgang waren geenszins berekend, aan de verwachting der *elegante* vrouwe te beantwoorden, welke zij zich uit zijne schriften van hem gevormd had. JOHNSON was zeer lakonisch in zijn onderhoud, en zondigde veelvuldig tegen den toon der fijne beschaving. Bij het voordienen der thee, dezelve naar zijnen smaak niet zoet genoeg vindende, greep hij, in plaats van zich te bedienen van de zilveren suikertang, met zijne nog met inkt bevlekte vijf vingeren in de suikerdoos, om in dit gebrek te voorzien. De Lady mishaagde deze lompheid dermate, dat zij, om hare gevoeligheid deswege te doen blijken, terstond eenen knecht beval, eene andere suikerdoos te brengen. Dit was onzen JOHNSON niet ontgaan. Hij dronk nog eenige kopjes; en, zijnen dorst gelescht hebbende, wierp hij zeer bedaard zijn kopje met den theelepel, in plaats van hetzelve op de tafel neêr te zetten, in het vuur. Alle aanwezigen waren verbaasd en verschrikt, en de Lady riep uit: » om 's Hemels, Docter! wat doet gij daar? Mijn gansche schoone servies is er door geschonden. — Dat doet mij leed, Mevrouw! hernam JOHNSON; maar ik verzeker u, het geschiedde enkel uit beleefdheid: want uit de wijze, waarop gij straks omtrent de suikerdoos te werk ging, moet ik besluiten, dat gij nooit weêr iets zoudt willen aanraken, wat door mijne handen was gegaan."

KOKINKLIJKE BELANGSTELLING.

Zekere Heer D'ECQUEVILLE, een Hoveling van geenerlei beteekenis, wedervoer bij eene gevaarlijke ziekte, de bijzondere eer, dat de Koning dagelijks naar hem liet vernemen. Herstellende, maar zich nog naauwelijks kunnende op de been houden, begaf hij zich naar het *lever*, om den Vorst zijne onbegrensde erkentenis te betuigen voor dit ongemeene blijk van hooge goedgunstigheid. » Ja," zeide de Koning, » het is zoo, ik heb naar u laten vragen; want uwe ziekte was van een' zeldzamen aard, en ik had het plan om u te doen openen!"

ANECDOTEN.

LEIBNITZ reisde eens van *Italië* te scheep naar elders. Onderweg ontstond een verschrikkelijk onweder. De stuurman deed de overige scheepslieden den voorslag, dat zij hem maar overboord zouden werpen, alzoo hij hoogstwaarschijnlijk de oorzaak was, dat God hen op deze reis met zulk een onweder bezocht. De stuurman geloofde, dat LEIBNITZ hem niet verstaan had; maar deze haalde intusschen een' rozekrans voor den dag, bad, zonder de minste ongerustheid te laten blijken, zeer aandachtig, en ontkwam door deze list het hem dreigend doodsgevaar.

LEIBNITZ kwam te *Neurenberg*. Hier hoorde hij van een gezelschap spreken, hetwelk in stilte aan het vinden van den steen der wijzen arbeiden zou. Hij gevoelde groot verlangen om nader met dit gezelschap bekend te worden; maar, hoe zou hij zijn oogmerk bereiken, daar de scheikunde zulk een vreemd vak voor hem was, dat hij niet eens derzelver kunsttermen kende? Intusschen deed hij, wat in zijn vermogen was, maakte een uittreksel uit de kunsttaal der goudmakers, en vervaardigde daaruit een' brief, dien hij zelf niet verstond. Deze zoo veel diepe wijsheid bevattende brief baarde opzien, werd den leden van het gezelschap dadelijk voorgelezen, en hoe minder men den zin van denzelven begreep, hoe meer men geneigd was groote wijsheid daarin te vermoeden; ja, men hield LEIBNITZ bijkans voor den bezitter van den steen der wijzen. Het was derhalve zeer natuurlijk, dat men LEIBNITZ plegtig uitnoodigde, aan hunne raadplegingen deel te nemen. Men toonde hem alles, zelfs het laboratorium, en benoemde hem, met eene aanzienlijke bezolding, tot *secretaris van het gezelschap ter ontdekking van den steen der wijzen!*

FREDRIK V, Koning van *Denemarken*, kwam eens gemelijk wegens de toenemende nationale schuld uit den staatsraad. Een hoveling, die het verlof, en ook dikwijls het geluk had, hem door zijne koddige invallen te vermaken, vroeg hem naar de oorzaak. » Het kwaad ware wel te genezen," » Sire! — » Hoe zoo? — » Herinnert uwe Majesteit zich den Graaf van NN.? — (Dit was een man, die, bij zeer geringe talenten, een zeer hoog gevoelen van zichzelven had.) » Nu? — » Wanneer uwe Majesteit zijn verstand kocht voor hetgeen het waardig is, en het dan weder verkocht voor den prijs, dien hij zelf er op stelt, dan konden zeker alle staatsschulden betaald worden."

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Het Noord-Amerik. Schip *Louisa*, Kapt. J. MEIJER, naar *Amsterdam*; lading: 500 vaten Suiker, 42 balen schoone- en 1 baal vuile Katoen en 6 kistjes Indigo.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.